

Handi Péter

„ENGEDELMESEN FEKSZEL”

HORGAS BÉLA VERSÉHEZ

2019-01-03 | HORGAS BÉLA VERSÉHEZ, JEGYZET

FRANZ KAFKA SÍRJÁNÁL

*Esik az eső, és beborít minket,
téged a közös sírban,
engem a közös földön;
esik – letagadni nem lehet többé –,
csöpög, csöpög a langyos, ízetlen víz
a fák ujja hegyéről;
körben az arcok és körben a kövek
cseh, német és zsidó jelmondatai;
engedelmesen fekszel –
várunk –, hátha megtörténik: majd,
valamikor.*

A szinte bibliai türelem verse. Az utolsó lehetőség, amire – talán – várni érdemes. A sorsszerűség közös; már majdnem mindegy, hogy föld alatt vagy felette ázik az arra járó. Ők – egyek. A sírba ágyazott és a fejkőnél föléje görnyedő földlakó között a szellemi testvériség láthatatlan szövete fodrozódik. A trombitajelre még várni kell, erre intenek a *fák ujja hegyéről* csöpögő ízetlen esőcseppek. S aztán valamiféle *remény*, egy szinte materiális eshetőség elmormolása, tétova búcsú; *engedelmesen fekszel – várunk –, hátha megtörténik: majd, valamikor.*

Nekem Kafka ebben a versben akkor válik „élővé”, tapinthatóan kafkaivá, amikor a költő szinte gyerekeket szólító gyengédséggel megjegyzi: „engedelmesen fekszel”. Ez az ártalmatlanságot és tehetetlenséget, függőséget intonáló két szó valamilyen magam felé feltáratlan okból a vers érzelmi kulcsa. Talán mert a földi elmúlásnak is az ideiglenesség, az éjszakai véges öntudatlanság cérnaszálát nyújtja.

kép | shutterstock.com